

Til nr. 2.

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 3.

Ved forslaget fremhæves det, at det medlem af vandforsyningsrådet, som skal beskikkes efter indstilling fra boligministeren, skal være sagkyndig i planlægning i videre forstand. Endvidere foreslås det at udvide rådet med et medlem, der skal beskikkes efter indstilling fra de kommunale organisationer og Københavns og Frederiksberg kommunalbestyrelser i forening; dette må anses for rimeligt under hensyn til kommunernes fremtrædende stilling inden for regionplanlægning og vandforsyning.

Til nr. 4.

Når private fællesvandværker oprettes af sammenslutninger af forbrugere, oprettes de i praksis næsten altid enten som andelselskaber, eventuelt med begrænset ansvar, eller som ansvarlige interessentskaber. Det findes rimeligt, at bestemmelsen omfatter begge disse former for private fællesvandværker.

Til nr. 5.

Bestemmelserne i § 12, stk. 1, betyder dels, at der kan gives indvindingsstilladelser i det angivne omfang, uanset om vandressourcerne i området i øvrigt er stærkt trængt, eventuelt helt beslågt, dels at tilladelserne kan gives af kommunalbestyrelsen, således at der ikke opstår besvær og udgifter ved at indbringe sagen for en landvæsensret. 2.000 m³-grænsen for vandingsanlæg i § 12, stk. 1, nr. 3 og 4, er fastsat under hensyn til, at en højere indvindingsgrænse antages at kunne skabe vanskeligheder i en række egne af landet — herunder egne med ringe grundvandsressourcer eller stort vandbehov — dels ved at forhindre anden vandindvinding, dels ved at medføre sådanne skader ved sænkning af grundvandstanden, at der bør være mulighed for at erstatte skaderne. Tilladelse til vanding ud over den angivne grænse vil kunne gives af en landvæsensret efter lovforslagets §§ 13 f.

Der findes imidlertid, som anført i 1961-betænkningen side 32, sp. 1, 2. stk., områder af landet, i hvert fald i egne af Vestjylland, hvor grundvandsdannelsen er så betydelig og forbruget af grundvandet så ringe, at

problemer som de nævnte først kan antages at opstå ved vandingsanlæg, hvis indvinding er en del højere end den nævnte grænse på 2.000 m³ årligt. Det foreslås derfor, at indenrigsministeren efter indhentet udtalelse fra vandforsyningsrådet skal kunne bestemme, at grænsen i stk. 1, nr. 3 og 4, skal forhøjes i nærmere angivne områder af landet.

Ministerens skal efter indhentet udtalelse fra vandforsyningsrådet kunne ændre eller tilbagekalde sin bestemmelse om forhøjelsen. En sådan ændring eller tilbagekaldelse får ingen virkning for de tilladelser, som allerede er givet i medfør af ministerens bestemmelse, men det foreslås i ændringsforslag nr. 15 og 16, at tilladelsen for forhøjelsens vedkommende skal kunne tilbagekaldes af en landvæsensret i medfør af forslaget § 30 og § 31, stk. 1.

Til nr. 6.

Ændringerne er konsekvensændringer af ændringsforslag nr. 5.

Til nr. 7.

Det foreslås, at også amtskommunen skal underrettes om og indvarsles til en landvæsensretssag om vandforsyning, da også amtskommunen kan være interesseret i at koordinere vandforsyningssagen med anden planlægning.

Til nr. 8.

Der henvises til bemærkningerne til nr. 4.

Til nr. 9.

Ved ændringsforslaget gives der mulighed for at pålægge den kommune, der får vandindvindingsstilladelsen, at levere vand ikke alene til andre offentlige vandforsyningsanlæg, men også til private fællesvandværker.

Til nr. 10.

Det foreslås, at landvæsensretten i sin afgørelse om leveringspligt efter § 22 skal fastsætte grænsen for de erhvervsleverancer, som den vandmodtagende kommune kan påtage sig uden den leverende vandforsynings tiltrædelse.

Til nr. 11.

Der henvises til bemærkningerne til nr. 4.